

Mijn reactie op het besluit van de regering dat de gemeenten niet langer gegevens verstrekken aan de SILA. Ik beoordeel dit vanuit de r.-k. kerk, omdat ik daar het beste in thuis ben.

Hoe was het?

Vanaf 1923 tot 1995 was iedere gemeente verplicht om bij de aangifte van een geboorte een aantekening te maken tot welk godsdienstig gezindte de nieuwe burger zou gaan behoren volgens het oordeel van de aangever, meestal de vader. Iedere gemeente gaf de persoonsgegevens door aan het betrokken kerkgenootschap. Daarna werden alle wijzigingen (verhuizing, burgerlijk huwelijk, overlijden) steeds doorgegeven aan het kerkgenootschap. Het kerkgenootschap voegde de kerkelijke gegevens toe zoals de doop.

In 1995 verviel de aantekening over het behoren tot een kerkgenootschap in de gemeentelijke persoonsadministratie. De r.-k. kerk ging toen gebruik maken van het P.T.T.-verhuisbericht. Wie verhuisde, kon hierop aangeven dat de oude en de nieuwe parochie dienden te worden ingelicht. De betrokken kerk kon dan contact zoeken om verdere persoonsgegevens te verkrijgen.

Niet alleen de r.-k. kerk, maar ook de burgerlijke overheid moesten na een jaar of vijf erkennen, dat dit systeem niet goed functioneerde. Er ontstonden veel lacunes en onzorgvuldigheden. Hoe kan het ook anders als het gaat om meer dan vier miljoen r.-k. personen, terwijl er bij de kerk niet, zoals bij verenigingen, een contributieplicht bestaat. Iedereen die weleens communiceert met een grote groep mensen, weet dat mensen papieren niet of onzorgvuldig invullen of gewoon dergelijke post niet open maken. Dat was vervelend voor de kerk, want zij kon haar leden niet goed meer bereiken. Het was echter ook vervelend voor de burgerlijke overheid die immers in regels en richtlijnen van burgers en verenigingen vraagt dat de ledenadministratie op orde is. Voor zo'n grote groep mensen zonder contributieverplichting is het onhaalbaar een fatsoenlijke ledenadministratie in stand te houden, zo oordeelden de kerk en de overheid samen.

De overheid heeft daarom vanaf het jaar 2000 zelf willen meewerken aan een systeem(SILA) waarbij de gemeenten op afstand de ledenadministratie faciliteren. Talloze kerkelijke vrijwilligers hebben meteen na dat jaar duizenden uren besteed om dit systeem op gang te brengen. Bovendien heeft de r.-k kerk vele miljoenen euro's besteed om dit systeem te introduceren: betaald medewerkers, cursussen en publiciteit. Zelf heb ik in Den Helder aan meer dan 3000 adressen met één of meer r.-k. personen een brief gestuurd met informatie over deze SILA en met de vraag of ze al dan niet ingeschreven wilden blijven.

En nu?

Al deze arbeid vanuit de kerk, maar ook van de overheid, wordt over de schutting gegooid als nu door de overheid besloten wordt dat de gemeenten geen ondersteuning meer mogen geven aan het SILA-systeem. Het geld dat gespendeerd is aan het invoeren van dit SILA-systeem blijkt voor een groot deel achteraf verloren geld te zijn. En met de ledenadministratie van de kerk zal het weer gaan zoals het ging tussen 1995 tot 2000: grote lacunes, veel klachten van betrokkenen en jazeker, dan zal de overheid weer komen vertellen, dat de kerk zorgvuldig moet zijn, ook vanuit burgerlijk perspectief.

Slot

De kerk heeft natuurlijk baat bij de voortzetting van de huidige ondersteuning, maar ook de overheid. Als deze zich nu terugtrekt, zullen velen haar terecht verwijten dat ze de kerk eerst steun geeft en veel geld laat besteden en na verloop van tijd doodgemoedereerd zelf het hazenpad kiest. Daarom pleit ik voor de handhaving van de status quo: goed voor de kerk(leden), goed voor de overheid en goed voor de burgers.

J. van Diepen,

Loodsgracht 75, 1781 KP Den Helder